

– **Ar teisingai supratau?** – paklausiau. – Tėtis tau padarė staigmeną ir vežasi atostogų vestuvių metinių proga, todėl palieka mane su **MOČIUTE BEATRISĖ?**

Laukiau, kada mama pasakys, kad pajuokavo ir iš tiesų neišsiunčia manęs savaitei į **Manierų rūmus** (kaip aš vadinu).

Bet nepasakė.

Tik toliau krovėsi daiktus.

– Ji labai nekantrauja, – tarė mama ir įsidėjo į lagaminą romaną minkštais viršeliais. – Visko priplanavo. **Nuostabiai** praleisi laiką.

– Kažin, – atsakiau. – Greičiau jau mirsiu iš nuobodulio, o tada labai pasigailėsi.

– **Nenusišnekėk**, – sudraudė mama ir žvilgtelėjo į stalčių. – Per septynias dienas iš nuobodulio nenumirsi. Kaip manai, ar trijų maudy-

mosi kostiumėlių pakaks? Neįsivaizduoju, kur tėtis mane vežasi. Net nenutuokiu, – pridūrė imdama kelionių lankstinuką. – Nors ant jo darbo stalo radau šitą. *Nesakau, kad ieškojau.*

Lankstinuko priekyje buvo pavaizduotas paplūdimys su palme ir nuo jachtos denio mojanči porelė blizgančiais, baltais dantimis.

Jei atvirai, nepanašu į tokią vietą, kurią išrinktų tėtis, bet nesivarginau nieko sakyti, nes vis dar pykau, kad teks keliauti pas močiutę Beatrišę.

Ji mamos mama.

Vadinu ją NUOBODŽIAJA MOČIUTE.

Ji **siaubinga.**

Nemanau, kad nori tokia būti, bet kas nors gi turi jai pasakyti, kad **matematikos kartojimo vadovėliai – netikusi gimtadienio dovana.**

Ji visada vilki smėlio spalvos kostiumėlį su kelnėmis, išskyrus ypatingas progas, kai apsirengia tokį patį, tik laišos raudonumo. Jos palaidinės po kaklu surišamos kaspinais, o plaukai priglostyti. Nesu matęs, kad jie bent krustelėtų. Ko gero, niekada nejudą.

Ji pernelyg sureikšmina manieras. Ima grūmoti pirštu, vos padedu ant stalo alkūnę.

Arba garsiai **sriūbteliu**.

Arba numetu trupinį.

Močiutės Beatrisės namuose trupinių verčiau nemėtyti.

Numestą trupinį ji pamato už tūkstančio mylių.

Tarsi turėtų kokią antgamtinę galią.

Jei bent vienas trupinukas iškris iš lėkštės, močiutės Beatrisės trupinių ieškotojos akutės jį pastebės, o tada ji šviesos greičiu susems jį savo specialiu staliniu trupinių semtuvėliu.

– Nieko baisaus, – pasakys berdama jį į šiukšliadėžę.

(Jeigu trupinėlis buvo su uogiene, tada jau kitas reikalas. Uogienė reiškia, kad bus caksima liežuviu ir reikės keisti staltiesę.)

Ji išprotėjusi ne tik dėl manierų. Dar jai labai patinka „menas gyventi“. Močiutė Beatrisė mano, kad jis turėtų būti perduodamas iš kartos į kartą, ir labai džiaugiasi galėdama tą padaryti.

Prireikė ne vienos pamokos, bet dabar moku iš servetėlės išlankstyti elegantišką gulbę. Taip pat žinau, kad yra daugybė skirtingų šaukštų ir kiekvienas skirtas kitam patiekalui. Ji pažadėjo, kad kitą kartą imsime šakučių. Regis, su šakutėmis sunkiau.

Užsimerkiu. Bijau, kad daugiau neištversiu.

– Ar manęs negalėtų prižiūrėti močiutė Florencija? – paklausiau. – Tada būtų kas kita.

Būtų visai kas kita. Su močiute Florencija **labai** smagu. Ji tyrinėtoja kaip ir tėtis. Visada veikia ką nors įdomaus.

Mama ją vadina PAŠĖLUSIA MOČIUTE.

Sako, kad ji pavojinga.

Pripažįstu, kartais močiutė meluoja, bet ji nėra pavojinga! Jau **seniausiai** nebuvo į nieką atsitrenkusi savo oro balionu. Jei klausytum mamos, atrodytų, kad nuolat daro avarijas.

Mama yra sveikatos ir saugumo pareigūnė. **Ji mano, kad pavojinga eiti gatve**. Nori, kad tapčiau buhalteriu arba stomatologu. Tikrai nenorėtų, kad tapčiau **tyrinėtoju**.

Dabar su ja jau lengviau. Nuo tada, kai man sukako vienuolika, leidžia vienam išeiti iš namų, bet tik todėl, kad į mano telefoną įrašė programėlę, rodančią jai, kur esu. Dėl viso pikto, jeigu mane **PAGROBTŲ**. Nesu susidūręs su pagrobėju, bet mama mano, kad Didžiajame Potone jų knibždėte knibžda, kad jie manęs tik ir tyko.

Neabejotinai paveldėjau tyrinėtojo gyslelę, tik kartais svarstau, ar jos nebus užgožę mamos atsargumo genai (pavyzdžiui, nemėgstu tamšos ir mieliau renkuosi sumuštinį, o ne lervą). Močiutė Florencija sako, kad nėra ko jaudintis ir kad tyrinėtojo gyslelę reikia lavinti. **Laimė, ji mielai man padeda.**

Mama įgrūdo į lagaminą paskutinį maudymosi kostiumėlį ir jį užsegė.

– Florencijos neprašysiu, – atsakė.

– Kodėl?

– Oli, – piktai žybtelėjo akimis. – Dabar močiutės Beatrisės eilė. Ji vis skundžiasi, kad per retai tave mato.

Eilė? Nesuprantu, apie kokią eilę kalbame, juk savaitę lanksčiau servetėles.

– Žinodama, kad esi saugus ir kad niekas nesprogs, galėsiu labiau atsipalaiduoti paplūdimyje.

Susiraukiau. Mama vis apie tą patį fejerverką torte, ir **tik todėl, kad ant lubų užtiško lašelytis kremo!**

– Vis dar kur nors randu cukruotų vyšnių.

Supratau, kad nėra prasmės bandyti ją perkalbėti.

Pakalbinsiu tėtį.

2

Tėtis buvo dirbtuvėje. Jis irgi krovėsi daiktus.

Bet ne maudymosi kostiumėlius ir romanus minkštais viršeliais kaip mama.

Ne.

Jisdėjosi **tinklelius nuo uodų**, **naktinio matymo akinius** ir šautuvą su migdomaisiais.

Nužvelgiau jo lagamino turinį ir pakėliau akis.

– Mama mano, kad vežiesi ją prie jūros, – tariau.

– **PUIKU**, – patenkin-
tas atsakė tėtis. – Tyčia
palikau lankstinuką,
kad ją suklaidinčiau.
Regis, patikėjo.

šautuvas su
migdomaisiais

naktinio matymo
akiniai

tinklelis nuo
uodu

- Tai vežiesi ją **NE** prie jūros?
– Prie jūros, – atsakė tėtis dėdamas signalines raketas. – *Lyg ir.*
– Ką reiškia „lyg ir“?
– Na, mes **VIRŠ** jos skrisime.
Sumirkčiojau.
– Ji sutiko keliauti tavo lėktuvu?
– **Žinoma, ne**, – prunkštelėjo tėtis. – Ką tu sau galvoji?

Nesuprantu, kodėl mama taip būgštauja. Tėčio lėktuvas visiškai saugus. Pats jį sukonstravo. Tiesiog nuostabu. Gali apskristi pusę Žemės rutulo su vienu riešutų aliejaus baku. Avariją padarė tik kartą, bet ir tai nusileido pelkėje – švelniai ir minkštai.

– Skrisime normaliu reisui iš Didžiojo Potono oro uosto, – paaiškino tėtis.

– Kur? – paklausiau. – Ir kam reikalingas šitas? – pridūriau rodydamas į šautuvą su migdomaisiais.

– Mama vis kartoja, kad turėčiau būti atsargus, – pralinksmėjęs atsakė tėtis. – „Tyri-

nėtojų pasaulyje“ jiems buvo nuolaida. Du už vieno kainą! Jeigu mus pultų tigrai, išloštume kelias sekundes.

– **TIGRAI?** – vėl sumirkčiojau iš nuostabos.

– Taip, tavo mama juos dievina.

Mamai iš tiesų patinka tigrai, bet tik tie, kurie pavaizduoti ant virtuvinių rankšluostėlių ir puodelių. Bet tėtis labai džiūgavo, tad nutylėjau.

– Po džiunglių leisimės į urvus ir šokinėsime nuo uolų, – jis su trenksmu užvožė lagaminą. – Nupirkau **sparnų kostiumą**. Jai patiks.

Jei atvirai, aš nebuvau toks tikras.

Staiga prisiminiau, ko atėjęs.

– Tėti, – pradėjau šneką. – Ar būtinai turiu važiuoti pas močiutę Beatrisę?

Jis užjaučiamai papplekšojo man per petį.

– Atleisk, bet dabar jos eilė.

•••

Regis, teks važiuoti, nesvarbu, patinka man tai ar ne. Viešnagės nelaukiau, bet močiutė Beatrisė bent jau leido pasiimti draugą.

Nuėjau paklausti Paiperės, ar nori kartu.

Paiperė mokosi paralelinėje klasėje mano mokykloje. Ji užknisa, bet dabar sutariame geriau nei anksčiau. Paiperė turi daugybę brolių ir seserų, o šiandien dvyniai plyšavo kaip skerdžiami, todėl išėjome į sodą.

– Ar normalu, kad jie taip klykia? – paklausiau.

– Jiems kalasi dantys, – paniurusi paaiškino Paiperė.

Kai paklausiau, ar nori su manimi važiuoti pas močiutę, mintis jai labai patiko.

– **Taip, žinoma!** – džiugiai sušuko.

Labai nustebau.

Tik tada supratau, kad ji tikriausiai pagalvojo apie močiutę Florenciją.

Kai pasakiau, kad važiuosime pas močiutę Beatrisę, Paiperės džiaugsmas išblėso.

– Sakei, kad močiutė Beatrisė **siaubinga**, – ji piktai dėbtelėjo į mane. – Kad tikrina, ar neturi glindų.

– **NIEKADA** taip nesakiau, – pamelavau.

– Man atrodo kitaip, – atrėžė. – O Kalėdoms ji tau padovanojo rankų dezinfekanto.

– Jos namai labai gražūs, – tariau stengdamasis viską pavaizduoti kuo geriau. – Viskas suderinta.

Paiperei patikdavo viskas, kas suderinta. Ji susimąstė.

– Ar turėsiu savo kambarį?

Linktelėjau.

– Taip. Su pagalvėlėmis ant lovos ir kvapniu džiovintų gėlių mišiniu.

– Tikrai? – staiga pralinksmėjo ji. – Man neleidžiama turėti kvapnių džiovintų gėlių – dėl viso pikto, kad nesuvalgytų dvyniai. O kaip maistas?

– Geras, – atsakiau, bet apie **mažas porcijas ir sudėtingas šakutes** neužsiminiau.

Paiperė patraukė pečiais.

– Gerai, vis tiek neturiu ką veikti.

– Ar nenori atsiklausti mamos?

– Ji neprieštaraus, – atsakė Paiperė. – Ji ne tokia kaip taviškė, kuri **visą laiką** nori žinoti, kur esi. Gal net nepastebės, kad dingau, – pridūrė atsisėdusi ant laiptelio. – Kartais svarstau, ar ji bent jau mane mėgsta.

– Net neabejoju, kad mėgsta, – patikinau sėsdamas šalia. – Žinoma, tu užknisi ir tavo plaukai pasišiaušę, bet mamoms tokie dalykai nėra motais.

– Jeigu mane mėgtų, leistų turėti **augintinį**, – atkirto Paiperė.

– O neleidžia? – Šitai mane nustebino. Net mano mama leido auginti žiurkėną. – O ko prašei? Nes jeigu krokodilo ar..

– Ji atšovė „JOKIU BŪDU“ man dar nespėjus pasakyti, ko norėčiau.

– O ko norėtum? – paklausiau.

– Dar nenusprendžiau, – atsakė Paiperė. – Tik noriu ko nors, kas būtų **mano**.

– Gal paklausk, kai bus geresnės nuotaikos? – pasiūliau.

Paiperė papurtė galvą:

– Ji **NIEKADA** nebūna geresnės nuotaikos. Dvyniai nemiega kiaurą naktį.

Iš vidaus vis dar sklido riksmas.

– Ir kiek laiko taip truks? – paklausiau.

– Turbūt metus, – atsakė ir atsistojusi kažką išsitraukė iš kišenės. – Kol kas tenkinuosi Mončiu.

– Kas tas Montis? – paklausiau.

– Broliui manęs pagailo. Čia jo **prisukama pelytė**, – atsakė atkišdama ją man.

Atrodė apgraužta kandžių.

– Geriau nei nieko, – atsakiau iš mandagumo.

– Bet ne kažin kas, – tarstelėjo Paiperė.

